

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2359/2021
07.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из села ... код ..., ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, свих из ..., ЕЕ из села ..., ЖЖ из ... ЗЗ из ..., ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ЉЉ, свих из ..., ММ из ..., НН, ЊЊ, ОО, ПП и РР, свих из ... и СС из села ..., које заступа Мирослав Биљанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, АП Косово и Метохија, Општина Косовска Митровица – Општинска управа, коју заступа Општински правобранилац Општине Косовска Митровица, ради чинидбе, решавајући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 19/21 од 25.05.2021. године, на седници одржаној 07.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 19/21 од 25.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гж1 19/21 од 25.05.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лесковцу П1 892/18 од 02.11.2020. године одбачена је тужба тужилаца којом је истакнут захтев, да тужена у року од 30 дана донесе нова решења којима ће тужиоцима утврдити нове коефицијенте за обрачун и исплату плата за период од 01.01.2012. до 31.01.2019. године сходно Уредби о измени Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата именованих и постављених лица и запослених у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 2/12) као недозвољена.

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж1 19/21 од 25.05.2021. године одбијена је жалба тужилаца изјављена против означеног првостепеног решења.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, чија садржина указује да је изјављена због погрешне примене Уставом гарантованих права на правично суђење и на једнаку заштиту права и на правно средство из чл. 32. и 36. Устава Републике Србије и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чл. 2. став 2. и 16. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уз правилно, односно ново тумачење права, што указује да је ревизија изјављена и на основу члана 404. ЗПП (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева, у вези с којим је оспореним решењем потврђено решење о одбачају тужбе, заснован је на чињеницама да су тужиоци радници општинске управе у Општини Косовска Митровица, да им плата од 2012. године није обрачунавана у складу са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата именованим и постављеним лицима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 44/08, 2/12) због чега су тужиоци захтевали доношење пресуде којим би тужена била обавезана да донесе нова решења и свим тужиоцима утврди нови коефицијент за обрачун и исплату плата за период од 01.01.2012. до 31.01.2019. године сходно наведеној Уредби. Образложење нижестепених судова за одлуку о одбачају тужбе почива на одредбама Закона о радним односима у државним органима, којим је прописано да о правима, обавезама и одговорностима утврђеним овим законом запослених и постављених односно изабраних лица у државном органу одлучује функционер који руководи државним органом ако овим законом није другачије одређено (члаа 2. став 1), у вези с чим се запослени, односно постављено лице у државном органу писмено обраћа функционеру који руководи органом, а против решења и другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама, запослени, односно постављено лице има право да поднесе приговор, на шта је овлашћен и уколико по његовом захтеву не буде одлучено (чл. 71. ст. 1., 2. и 5. истог закона). У оваквој ситуацији нижестепени судови су закључили да о постављеном тужбеном захтеву не одлучује суд опште надлежности, већ се одлучује у управном поступку.

Правноснажно решење почива на уједначеном тумачењу и примени права. Пошто у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога из члана 404. став 1. ЗПП (потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права) одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези с чланом 420. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Према одредбама ЗПП, странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно окончан, с тим што ревизија против таквог решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правоснажне пресуде (члан 420. ст. 1. и 2). Ревизија је дозвољена и у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441), док се у осталим парницама из радног односа сходно примењују остале одредбе ЗПП, те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима о новчаним потраживањима (члан 436).

То значи да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП). У конкретном случају вредност предмета спора није означена, супротно одредби члана 192. став 1. ЗПП (у поднеску од 27.10.2020. године којим је коначно постављен тужбени захтев назначено је да је вредност спора непроцењива), због чега се као вредност предмета спора узима износ од 4.000,00 динара, сагласно члану 27. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама.

С обзиром на изложено, пошто је изјављена у спору чија је вредност очигледно нижа од 40.000 евра, ревизија је недозвољена, па је као таква одбачена другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**